

tu výslovného schválení, není tu ani výslovného dohodnutí, jeví se tudíž právně omylné, v důsledku čehož slušelo stížnosti vyhověti a dle § 519 č. 3 c. ř. s. rozhodnouti, jak vpředu uvedeno.

Čís. 94.

Pro pořadí práv zástavních, nabytých na hmotných věcech movitých soudním zabavením, jest rozhodnou jediné doba, kdy exekuce byla skutečně vykonána.

(Rozh. ze dne 26. března 1919, R I 108/19.)

První soud (okresní soud v Teplé) rozdělil výtěžek, docílený za prodané hmotné věci movité, v částce 3.396 K poměrně mezi zástavní věřitele C. a D., přikázav na přihlášenou úhrnnou pohledávku C-ovu v částce 2.284 K poměrný díl 713 K, na přihlášenou úhrnnou pohledávku D-ovu 8.541 K poměrný díl 2.683 K, maje za to, že obě tyto pohledávky požívají téhož pořadí. — Rekursní soud (krajský soud v Chebu) vyhověl rekursu věřitele C. a přikázal mu jeho účtovanou pohledávku 2.284 K, zbytek výtěžku 1.112 K pak věřiteli D. k částečné úhradě jeho pohledávky, účtované částkou 8.541 K; rekurs D-ův pak zamítl. — Důvody: Poměrné přikázání pohledávky C-ovy v sumě 2.284 K a pohledávky D-ovy v sumě 8.541 K částkami 713 K a 2.683 K nesrovnává se se zákonem. Exekuce pro pohledávky ty byly sice v též den provedeny, avšak nikoliv současně. Obě exekuce se měly vykonati na přihlášení a ze zájemního protokolu jest patrné, že exekuce pro pohledávku C-ovu počala dne 16. října 1918 o půl 9. hod. a skončena byla o 10. hod. dopol., kdežto exekuce pro pohledávku D-ovu počala o 10. hod. a skončena byla o 11. hod. dopol.; i vyslechnutý v té příčině výkonný orgán E. potvrzuje, že tyto exekuce nebyly vykonány současně. Pro pořadí práv zástavních, nabytých na hmotných věcech movitých soudním zabavením, jest, nehledíc k případům současného zabavení, rozhodnou doba, kdy bylo zabavení skutečně vykonáno. Podle toho však předchází zástavní právo C-ovo právu zástavnímu D-ovu i bylo rozvrhové usnesení prvního soudce změnití a přikázati C-ovi celou jeho účtovanou pohledávku v sumě 2.284 K a zbytek výtěžku 1.112 K D-ovi na částečnou úhradu úhrnné pohledávky jeho 2.683 K. Následkem toho nemohlo rekursu D-ovu býti vyhověno; pohledávka jeho nemohla býti, jak navrhoval, přikázána před pohledávkou C-ovou, ba ani současně s ní, poněvač pro jeho pohledávku věci zabaveny byly teprve po zabavení jich pro pohledávku druhou. V příčině té odkazuje se na to, co bylo svrchu řečeno. Skutečnost, že byla již dne 14. října 1918 žádost o opětný výkon zabavení podána a že právní zástupce vymáhajícího věřitele chtěl tehdy zájem přihlásiti k výkonu, není s to, by založila přednější pořadí. Vymáhající věřitel měl na vůli přihlásiti se k exekuci hned tenkrát a bylo by proto zabavení řádně před exekucí pro pohledávku D-ovu, dne 16. října 1918 k výkonu přihlášenou, nebo alespoň současně s ní bývalo vykonáno. Jelikož se tak nestalo a exekuce byla teprve dne 16. října 1918 po provedení exekuce ve prospěch C-a k výkonu přihlášena, nelze činiti proto ani soudci ani výkonnému orgánu předhůzku; neboť s výkonem zájmů, jež se mají na přihlášení provést, dlužno sečkat až na přihlášení a nelze je vy-

konati s jinými zájmy, jestliže vymáhající věřitel se nedostaví, nýbrž mají se, když uplynuly čtyři neděle, vrátiti.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu D-ovu.

Důvody:

Dle zájemního protokolu byl, jak soud rekursní správně uvádí, exekuční zájem svršků pro pohledávku C-ovu proveden dne 16. října 1918 od půl 9. do 10. hodiny dopol., pro pohledávku rekurentovu týž den od 10. do 11. hod. dopol. Dle §§ 253 a 256 ex. ř. nabyl tedy C. práva zástavního k zabaveným svrškům dříve než rekurent, byla proto pohledávka jeho dle § 286 odst. 3. ex. ř. právem před pohledávkou rekurentovou z výměšku za prodané svršky přikázána. Proč exekuční zabavení pro pohledávku rekurentovu bylo vykonáno později než pro pohledávku C-ovu, jest pro pořadí práv zástavních nerozhodno. Ostatně dle návrhu rekurentova ze dne 14. října 1918 měl zájem býti proveden teprve na přihlášení a za intervence vymáhajícího věřitele a dle výpovědi soudního kancelisty F. a výkonného orgánu E., byla exekuce pro pohledávku rekurentovu přihlášena k výkonu dne 16. října 1918 teprve po provedení exekuce C-ovy provedené, takže dle §§ 161 odst. 2., 383 odst. 3 jedn. ř. příkaz k výkonu teprve potom výkonnému orgánu mohl býti dán. Bylo tedy neodůvodněný dovolací rekurs zamítnouti.

Čís. 95.

Odporují-li si přihlášky zákonných dědiců, ježto jedni popírají dědické nároky druhých proto, že se jich zřekli, buďtež tito jako žalobcové odkázáni na pořad práva.

(Rozh. ze dne 26. března 1919, R I 112/19.)

K pozůstalosti po svém otci přihlásilo se šest sourozenců ze zákona. Synové A. a B. uplatňovali své výhradné právo dědické, tvrdíce, že se spoludědičky sestry C., D., E. a F. při projednání pozůstalosti po matce, dne 19. dubna 1912 zemřelé, svých nároků na pozůstalost po nyní zemřelém otci zřekly a že proto jsou z jeho pozůstalosti nyní projednáváné vyloučeny. — Tento odpor v dědických přihláškách rozluštil **pozůstalostní soud** (okresní soud pro Malou Stranu v Praze) tím, že odkázal syny A. a B. na pořad práva a poukázal je, by podali žalobu na spoludědičky k provedení svého výlučného práva dědického ve lhůtě šesti neděl pod následky § 125 nesp. pat. **Důvody:** Všichni dědicové podali své přihlášky k dědictví, spočívající v témž důvodu práva dědického, ježto všichni přihlásili se ze zákona, a byly tyto jich všech přihlášky dědické na soud přijaty. Vzhledem k tomu, že dědicové A. a B. uplatňují své výhradné právo dědické z důvodu, že ostatní spoludědici při projednání pozůstalosti po jejich matce, dne 19. dubna 1912 zemřelé, nároků svých na pozůstalost po jich nyní zemřelém otci se vesměs zřekli a tudíž z této pozůstalosti jsou vyloučeni, jest proto na dědicích A. a B., by provedli své výhradné právo dědické oproti ostatním spoludědicům a vyvrátili tak důvod jejich práva dědického. Bylo tudíž přihlášky dědické obou